

for en saadan Beskatning selvfølgelig aldrig vil udstede nogen Friaktie, men vil foretrække at udstede eventuelle nye Aktier til den lavest mulige Kurs.

Man vil saaledes kun opnaa at hindre Forretningslivets naturlige Udvikling og at vække adskilligt Anstød uden at opnaa nogen som helst virkelig Indtægt for Statskassen.

Tilbagevirkningen.

Ved det foreliggende Lovforslag drejer det sig ikke om skattetekniske Forhold eller om en blot Forhøjelse af gældende Sats — i hvilke Tilfælde man plejer at lade nye Skattelove komme til Anvendelse paa Indtægterne for det forløbne Aar —, men det drejer sig her om Indførelse af en helt ny Skat, som betegner et Brud med vor Skattelovgivnings hidtidige skarpe Sondring mellem Indtægts- og Formuebeskatning, idet den ved visse bestemte Dispositioner beskatter den derved konstaterede, maaske gennem mange Aar opsamlede Formueforøgelse med en Indkomstskat, der efter de gældende Sats kan andrage op imod 40 pCt.

Ved at give en saadan Skattelov tilbagevirkende Kraft kommer man til at ramme den bestemte, forholdsvis lille Kreds af Personer eller Selskaber, der netop i 1918 i god Tro har foretaget disse Dispositioner, med en Skat, som efter Omstændighederne vil kunne berøve dem henved Halvdelen af deres Formue.

At dette af de paagældende maa føles som en vilkaarlig Konfiskation, ikke som en Beskatning, synes klart.

De har jo solgt deres Ejendomme i Tillid til den gældende Lovgivning, som tilsagde dem uantastet Besiddelse af det fremkomne Salgsprovenu. Det er ud fra denne Forudsætning, at de har foretaget deres Disposition og lagt deres fremtidige økonomiske Planer, og denne Forudsætning bliver jo ganske omstyrtet ved en Efterbeskatning som den foreslaaede. Borgernes Følelse af Retssikkerhed vil sikkert lide et alvorligt Knæk, hvis de ikke mere med Tryghed kan stole paa de Love, der gælder paa den Tid, da de foretager deres Dispositioner.

Den lille Kreds, der rammes af Tilbagevirkningen, vil derhos sammenligne deres Stilling dels med den store Mængde af Skatteborgere, der gaar fri for denne Skat, fordi de ikke har foretaget nogen Salgsdisposition, dels og navnlig med dem, der i 1917 skattefrit har foretaget ganske tilsvarende Dispositioner. Den Ulighed mellem Skatteborgerne, der herved skabes med Hensyn til at bære Landets finansielle Byrder, vil være en Uretfærdighed, der vil føles haardt af de paagældende.

Hvad specielt angaar Tilbagevirkningen paa de i Aaret 1918 allerede udstedte Friaktier, vil simpel Retfærdighed tilsige, at det paagældende Selskab, der har udstedt Friaktierne under en fejlagtig Forudsætning, maa have Adgang til med skatteretlig Virkning at annullere dem ved en indenfor samme Aar foretagen tilsvarende Nedskrivning af Aktiekapitalen. Som ovenfor under Omtalen af Friaktier berørt vil en saadan Adgang til at bringe Aktienedskrivningen i Kompensation mod Friaktier sikkert kunne gøres gældende ved Domstolene uden udtrykkelig Omtale i Loven, men det naturligste vilde dog være, at al Tvist om dette naturlige Retfærdighedskrav blev afskaaret ved en udtrykkelig Lovudtalelse desangaaende.

København, den 15. November 1918.

Ærbødigst

F. Pio.